

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/57/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817204675
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3817204675.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v spore žalobcu: S. T., s.r.o., so sídlom v P., R. XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. J. L., advokátom so sídlom v P., R. XX, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanej: R. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., V. P. XXX/XX, t. č. bytom B., K. X/XX, o zaplatenie 1 768,16 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 13Csp/43/2017-46 zo dňa 25. augusta 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.**

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 03.12.2013 právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou zmluvu o pôžičke, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanej sumu 1 500 eur. Podľa zmluvy o pôžičke mala žalovaná splácať pôžičku v pravidelných 24 mesačných splátkach po 93,91 eur, a to až do celkovej sumy pôžičky 2 253,84 eur. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 26.03.2014 upozorňoval žalovanú na omeškanie splátky splatnej v mesiaci január 2014, pričom išlo o nedoplatok na splátkach vo výške 300,51 eur. Žalovaná omeškané splátky neuhradila a ku dňu 19.05.2014 došlo k zosplatneniu úveru. Svoje rozhodnutie súd odôvodnil ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 53 ods. 9, § 565, § 100 ods. 1, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že nárok žalobcu je premlčaný. Súd konštatoval, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli dňa 03.12.2013 zmluvu, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou, preto má povinnosť podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. prihliadať na premlčanie nárokov aj bez toho, aby sa spotrebiteľ premlčania dovoľával. Súd uviedol, že žalobca sa domáhal priznania plnenia, ktoré bolo dohodnuté v splátkach. Premlčacia doba je všeobecná - 3 ročná a v súlade s § 103 Občianskeho zákonníka, keďže došlo k zosplatneniu dlhu pre nezaplatenie splátok, začala plynúť odo dňa splatnosti nezaplatených splátok. V dôsledku zosplatnenia pôžičky pre nezaplatenie splátky splatnej v januári 2014 začala plynúť premlčacia doba počnúc mesiacom január 2014 a 3 - ročná premlčacia doba uplynula dňa 21.01.2017. Žalobca podal žalobu až dňa 15.03.2017, teda po uplynutí premlčacej doby a preto súd žalobu z dôvodu premlčania žalovaného nároku zamietol. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil ust. § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP tak, že aj keď v konaní bola v celom rozsahu úspešná žalovaná, súd jej náhradu trov konania nepriznal, keďže náhradu trov konania nežiadala a zo spisu jej žiadne trovy konania nevyplývajú.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel. Odvolanie zdôvodnil tým, že súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu premlčania. Uviedol, že ak by súd prvej inštancie správne právne posúdil premlčanie pohľadávky, použil by ust. § 103 Občianskeho zákonníka (OZ) na posúdenie splátok splatných do zosplatnenia celého úveru, t.j. premlčaniu by podliehali splátky splatné 20.12.2013, 20.01.2014, 20.02.2014, 20.03.2014, 20.04.2014 a premlčanie zosplatneného celého úveru

(splátky splatné 20.05.2014 a nasl.) by posúdil podľa § 101 OZ. Správne by mal súd preukázať, že premlčaniu podliehajú len splátky splatné 20.12.2013, 20.01.2014, 20.02.2014, ktoré však nie sú súčasťou uplatnenej pohľadávky. Úver bol zosplatený dňa 19.05.2014, žaloba bola na súde podaná 15.03.2017 a teda zosplatený úver pozostávajúci zo splátok splatných od 20.03.2014 premlčaný nie je, keďže nárok bol na súde uplatnený v rámci plynutia premlčacej doby podľa § 101 OZ. Poukázal na uznesenie Krajského súdu Trenčína zo dňa 12.04.2017, č.k.17Co/228/2016-74, ktorý totožné posúdenie začatia plynutia premlčacej doby podľa § 103 OZ pre celý zosplatený úver od splatnosti prvej omeškanej splátky označil za neprípustné.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila .

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. V predmetnej veci jediným dôvodom zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie bolo premlčanie uplatnenej pohľadávky, ku ktorému súd prvej inštancie prihliadal ex offa podľa v tom čase účinného ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Dňa 07.02.2018 však Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci PL. ÚS 11/2016 vyhlásil nález, podľa ktorého ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ustanovenie, ktoré nie je v súlade s ústavou, stráca účinnosť dňom uverejnenia nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (čl. 125 ods. 3, ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky).

6. V čase vyhlásenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie bolo ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinné a súd bol povinný toto ustanovenie aplikovať. Napriek tomu vyššie uvedený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky treba vnímať tak, že ním bol vyhlásený od počiatku existujúci nesúlad napadnutého ustanovenia s Ústavou Slovenskej republiky. Nález ústavného súdu - okrem toho, že je právnym dôvodom neúčinnosti nesúladného ustanovenia zákona (ex nunc, od publikovania nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky) - predstavuje tiež interpretáciu dotknutých ustanovení ústavy (v tomto prípade čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) v tom zmysle, že ich treba vykladať inak, než ich vyložil zákonodarca pri prijímaní nesúladného ustanovenia zákona (čo znamená, že prihliadanie na premlčanie bez námietky strany je v rozpore s týmito ustanoveniami ústavy). Súdny súd pri rozhodovaní viazaný nielen zákonom, ale aj ústavou (čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Teda postup súdu prvej inštancie, ktorý v prejednávanej veci použil ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bol síce v súlade s vtedy účinným zákonom, avšak v rozpore s ústavou, konkrétne s ustanoveniami čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Takýto protiústavný postup (aj keď išlo o postup v zmysle zákona) predstavuje porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

7. Odvolací súd dáva do pozornosti aj uznesenie (zjednocujúce stanovisko) pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11.10.2006, sp. zn. PLz. ÚS 1/06, kde bola riešená otázka okamihu hmotnoprávných účinkov nálezu ústavného súdu a kde ústavný súd okrem iného konštatoval, že hmotnoprávne účinky nálezu vo vzťahu ku konaniam, ktoré ešte neboli právoplatne skončené, nastávajú ex tunc, teda na ustanovenie zákona, ktoré bolo v nesúlade s ústavou, sa hľadí, akoby nebolo nikdy súčasťou právneho poriadku.

8. Aj keď žalobca v odvolaní priamo nenamietal nesprávnosť tohto postupu súdu prvej inštancie (netvrdil, že ex offa prihliadanie na premlčanie je v rozpore s ústavou), namietal, že ním uplatnený nárok premlčaný nebol.

9. Z uvedených dôvodov, pre protiústavnosť ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z., ktoré aplikoval súd prvej inštancie, nemohol odvolací súd potvrdiť napadnutý rozsudok ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP). Pre nesprávny, hoci v tom čase zákonný procesný postup súdu súd prvej inštancie skutkovo a právne vyhodnotil vykonané dôkazy len v rozsahu potrebnom pre zistenie premlčania, čo je vzhľadom na nesúlad § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. s Ústavou SR pre posúdenie uplatneného nároku a pre

rozhodnutie o veci samej nedostatočné. Preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 389 ods. 1 písm. b), § 391 ods. 1 CSP).

10. V ďalšom konaní súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vyhodnotí listinné dôkazy, súvisiace s uplatneným nárokom, vysporiada sa s námietkami žalobcu a opätovne o žalobe rozhodne.

11. V zmysle ust. § 396 ods. 3 CSP v novom rozhodnutí o veci samej rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov celého konania.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).